

Казвам се Кристина Митева и с това си рождено име публикувам своите книги, иначе по документи след сватбата ми съм вече Йорданова.

Родена съм в София на 4 декември 1981 г. и съм живяла единствено в този град. Завършила съм езикова гимназия, а после и Софийския Университет – специалност „Културология“ във Философски факултет. Най-много ми е повлияла музиката на *Alice in chains* и *Depeche Mode*, книгите на Достоевски и Петър Дънов... Работила съм различни неща – все свързани с култура, списания и книги, като редактор и библиотекар. Но най-вече съм писател – по рождение, по дарба, по призвание. Писала съм много, в най-различни словесни форми.

Имам прекрасно семейство - съпруг, Васил, и син, Любомир, които обичам безкрайно. Имам вече седем публикувани книги – с разкази /казват, че са поетични/, есета и стихове. И една книга (огромна) с интервюта, по първия проект в живота ми – "Един от нас споделя"! И една /засега/ детска книжка. Мои творби са включени в алманаси в България, а също така и в Русия /гр.Уфа/, и вече имам свои стихове, преведени от индиец на бенгалски език /от английски/ и включени в книга за съвременната българска поезия, както и на испански – от испанец... Имам и още един, по-нов проект, който нарекох „Музей на Доброто“ - <https://museumofthegood.blogspot.com/>, както и свой личен блог – „Дневник на писателя“ / <https://kristinamiteva-writer.blogspot.com/>.

Преживяла съм някои наистина много трудни периоди в живота си. Детството и младостта ми бяха неспокойни и изпълнени с тревоги и болки, които изцеждаха всичките ми сили и ми се налагаше просто да оцелявам, вместо да градя нещо хубаво, което винаги е било моя цел и мечта. Преживях какво ли не през онези години... Не знаех какво е безгрижие нито в училище, нито в университета... Но може би най-трудното нещо, което ми се наложи да направя, бе раздялата след 4-годишна връзка с човек, когото обичах и който ме обичаше истински... Много трудно решение, което изстрадах дълго време. Но не съм изоставяла никога, никого. Колкото и трудни моменти да съм имала. Аз съм изключително верен човек – като войник, който изпълнява дълга си, дори и през сълзи... Някак успявам да се справя с всичко, с което ми се налага. С малко, но незаменима помощ отгоре...

Аз съм много емоционален човек. Това е мой личен избор, вярвам. И като така емоционална натура, естествено познавам цялата гама от човешки емоции. Или почти цялата... Някои от тях обаче - например чувството на гняв - познавам съвсем бегло, сякаш колкото да разбирам другите хора, които ги изпитват, а други емоции познавам много добре и отблизо, защото ме съпътстват почти всеки ден от живота ми. Това са чувството на любов и на загриженост. Тревожността също ми е добре позната. Състраданието... Познавам, Слава Богу, и радостта, и щастието, чувството на благодарност... Също и чувството, че си цял и завършен – една от най-хубавите емоции въобще, ако не и най-хубавата! Но като че ли най-истинска се чувствам в емоцията, наречена тъга. Много близка е до душата ми, много е дълбока, стара и някак мъдра като усещане, и като че ли ме приближава най-много и до другите хора, до истинското битие... Заедно с любовта, разбира се.

Вярвам в силата на Любовта – творческа, лечебна и всякаква друга... Вярвам, че това е най-голямата и истинска сила във Вселената. Както е казано: „Бог е любов.“ В това вярвам най-вече. Човек, който живее чрез и заради любовта си е възможно най-силен. И вътрешно красив... Вярвам в още много неща всъщност. Почти във всичко! Такъв човек съм, че допускам всичко за възможно, а после сверявам с житейския опит, моя и на другите хора, доколкото мога. Не бързам нищо и никого да отхвърлям... Вярата е най-могъщата движеща сила на света, заедно с Любовта. Дори и да не изглежда така на пръв поглед. В това вярвам.

Вярвам в хората. Невинаги съм вярвала, но сега вярвам. Всъщност да вярваш в някого, до голяма степен означава и да го обичаш... Вярвам в човека най-точно казано. В потенциала, заложен в човека - в него има нещо наистина велико, макар че за съжаление не са много хората, които разгръщат чрез живота си този потенциал. Моята вяра е същата като на Вапцаров и Достоевски... Както и да звучи – чувствам ги много близки, като сродни души. Има и още няколко творци, наред с тях (главно музиканти, певци) които наричам пътеводни светлини по пътя ми. Тяхната светлина е била за мен като ориентир в мрака, когато съм минавала душевно през него. И сега, на свой ред, аз искам да бъда същата такава пътеводна светлина за други, по техния път. Чувствам, че вече мога. Заради силната ми вяра и обичта, които напоследък изпитвам към хората... Разбирането, което притежавам вече... Затова и започнах този проект – той е най-висш израз на вярата ми в хората и на чувството, което имам към тях. На емпатията, която изпитвам. На желанието ми да ги разбера по-добре. И да им вярвам още повече. Мисля, че вяра като моята служи до голяма степен и за баланс на всичкото неверие и скептицизъм, които изпитват много други хора към себеподобните си.

Разбира се, има и хора, които не заслужават вяра/доверие, но мисля, че те са малцинство. У мнозинството има нещо красиво и заслужаващо обич и вяра също, като у великите, но е може би малко по-мъничко, по-трудно разпознаваемо и "покрито с прах"... Но вярвам, че това болшинство заслужава вяра, и към него трябва да се подхожда с много голяма любов, разбиране и способност за прощаване - и то сигурно ще развие един ден своя потенциал за нещо по-добро. Това вече се случва, струва ми се... Всъщност всеки заслужава прошка, стига да се осъзнае и разкае искрено, каквото и да е извършил. Вярвам, че всеки заслужава втори шанс и е равен с другите, по някакъв начин..

Най-тежко е да не вярваш и да се съмняваш в себе си. Без всяка друга вяра може някак да се живее, но без тази... животът става ад. Впрочем случвало ми се е да вярвам в някого дори повече, отколкото в себе си. Значи и съм обичала някого повече, отколкото себе си. И сега е така, всъщност. Това го мога, наистина... Това е моят начин да обичам.

Най-хубавите моменти в живота ми са подобни на най-хубавите на повечето хора – запознанствата с най-близките ми хора, в това число и с моя съпруг, сватбата ми, раждането на сина ми през ноември 2011... Прибирането у дома понякога, възстановяването и радостта след „болни“ моменти и трудни периоди... Такива неща. Публикуването на книгите ми, срещите с публика, прегръдките – дори с непознати – на тези срещи, получените цветя, дарове, обич, уважение... Пак – дори от непознати хора. Успехите на детето ми, осъзнаването, че има дарба на художник и силно развито естетическо чувство. Безгрижните, топли моменти – навън и у дома... Понякога се случват „просто така“.

Преди ми беше трудно да мисля въобще за бъдещето, а сега се опитвам понякога да мисля за него по един спокоен и разумен начин, но знаей, че няма особен смисъл от дългосрочно планиране на каквото и да е – животът е твърде непредсказуем. А и крехък, за добро или зло... Искрено се надявам бъдещето да е по-добро за всички.

Мъдрите казват, че времето на човек никога не стига за всичко, което иска да направи, но стига за най-важното. Мисля, че са прави. Но има и друго... Един буден човек, стремящ се към съзнателен и съзидателен живот, е същество, протегнало ръце към Безкрая... А Безкраят и Времето са несъвместими понятия.

Когато си открит за Живота и го живееш с любов и с красиво любопитство, просто няма как да ти стигне времето (на един човешки живот) за всичко. Дори за всичко важно, струва ми се. Микеланджело например е творил до 90-годишна възраст - до края на живота си...

Зная, че има много красиви места по света, а и извън неговите предели, които си заслужава да бъдат видени и преживени, и които бих посетила. Но никое място не държа да посетя непременно. Чувствам се най-добре у дома. Пътуванията в пространството наистина не ме вълнуват особено. По-скоро се вълнувам от разстоянието и пътуването между две човешки сърца... Между две съзнания... Сигурно затова тъкмо аз се заех с този необичаен проект – „Един от нас споделя“.

Научих се да обичам Живота. Имала съм много трудни моменти, в дълбока изолация и чувство на самота и тогава наистина ми се е искало да си тръгна оттук... Не разбирах живота. Виждах много болка в него, която повечето хора познават по един или друг начин. Но с времето някак разбрах, че той е много по-дълбок и многопластов, отколкото си мислим и че съдим за него обикновено прибързано, както казва и Петър Дънов. Всъщност той не е нито толкова черен, нито толкова чудесен и розов, колкото си мислят хората понякога – сполетени от голямо щастие или нещастие. Ние най-често го мразим или обичаме, според това, което ни се случва. За някои може би е скучен или дори безразличен понякога... Но вече зная, че той е не просто пъстър, а безкрайно дълбок. Неизчерпаем... И за мен е нещо свято, висша ценност. Каквото и където и да е. На този или онзи, или на който и да е друг свят – той е едно и също нещо, макар и най-различен – той е Живот. Да си жив значи, че те има... Под една или друга форма. Той е единственото, което истински имаме. Или

поне най-важното... И трябва да бъде пазен. Трябва да бъде уважаван. Глътката въздух... Случва се понякога човек да копнее дори за нея... Да я осъзнаваш и оценяваш истински – това е велико! Като в безсмъртното стихотворение на Вапцаров „Вяра”... Лесно е да обичаме или мразим живота, според временните обстоятелства. Но аз мисля, че сме призвани да се научим да го ценим, уважаваме и разбираме в дълбочина, доколкото можем. Вярвам, че в това се състои огромна част от задачата ни на този свят и е достатъчно основателна причина да сме тук. Тук и сега... Струва ми се, че Животът, както и Любовта, която го ражда, единствени заслужават статута на абсолютна стойност и ценност, сами по себе си. Според мен най-добре правят хората, които изграждат и възпитават в себе си известна дисциплина и уравновесеност на отношението си към Живота. Само такива хора само могат да бъдат постоянно нужни и полезни на другите, защото не са така зависими от обстоятелствата, а намират здрава основа и опора в себе си. „Един живот желан и нужен”, както е казал поета... Според мен, да направим такъв Живота (си) – в това е до голяма степен смисълът му.

Вярвам в безсмъртието на душата, макар да не съм напълно убедена в него – затова казвам, че вярвам, а не, че зная. По-скоро чувствам, че сме безсмъртни духом и намирам за по-смислено да сме. А Смисълът е много важно нещо за мен. Както и неговото търсене... Винаги го търся.

Вярата ми, че всичко трябва да има своя смисъл, дори и да не го виждам и разбирам в даден момент, ме крепи в трудни периоди. Никога не спирам да го търся и да вярвам, че го има... Иначе не бих могла да живея въобще. Това е една вътрешна опора – най-добрата, която познавам. А понякога и любопитството да разбере какво ще донесе утрешния ден... Стара истина е, че след студа и бурята отново следва топлина и Слънце... Всъщност, случвало ми се е и да губя всякаква надежда и памет за това, че ще последва някога "топлина и Слънце", както се изразих, но пак съм успявала някак да продължа да живея... Мисля, че на повечето от нас е твърде силен инстинктът да търсим Живота - дори да трябва да го търпим понякога, когато е непоносим и болезнен за нас.

Аз съм от хората, които са винаги готови да си признаят грешките, да се извинят, да забравят лошото, да простят, да благодарят... Да се коригират. И това много помага на подобрението на живота ми, като цяло. Разбира се, все още имам кривини за изправяне, като повечето хора, но се уча и поправам упорито и зная, че никога няма да се откажа. Един ден това, без съмнение, ще ме изведе на един още по-светъл и широк Път-Живот... :)

Много лесно плача. И лесно се трогвам. Както прекрасни, така и наистина болезнени неща могат да предизвикат сълзи в очите ми. Дори и въобще да не ме засягат лично... Филм или музика също. Мисли за други човешки същества и съдби... Мисли и чувства за какво ли не... Изплаках си очите преди време... Сега плача доста по-рядко. Но все така лесно.

Вярвам, че по някакъв мистичен начин чистия, детски смях днес лекува раните на света, преживени в миналото. Раните на човечеството...

Търсещите и неспокойни натури по правило стигат най-далеч в живота и в развитието си въобще... Затова моят универсален съвет към децата и хората би звучал може би най-добре така: „Не спирайте да търсите, докато не намерите! А после продължете към нови хоризонти...”

Сравнително рядко имам вътрешен мир, като че ли. А може би не е рядко, имайки предвид, че съм човешко същество...

Най-вече музиката ми дава представа за вечност. Онази, която е велика, безмерно красива и изразяваща неизразимото с думи... Истинският живот на Душата и моментите, в които се докосваме до него за малко, тук, на този свят. Любовта... откъд всичко. Независеща от нищо... Красотата, която е земна и неземна едновременно. Звездите горе. И погледът, отправен към тях от мечтателите и чистите сърца, от тук, долу. Но както казах и в началото – най-вече Музиката, която е като Река-Душа-Живот... *Във вечно движение напред*. Тя ми напомня за Безкрая и Вечността. И ме свързва със собствената ми Душа, дори и да не се случва нещо съществено в този момент в живота ми. Тя изтупва „праха от ежедневието”...

Вече чувствам пъзела на живота си до голяма степен завършен. Малко ми остава да го завърша съвсем – истинската ми себереализация и себеразгръщане. Вече започна и този процес успешно, така че може да се каже, че в момента поставям последното парче от пъзела на мястото му. Това за мен не значи, че след това няма да има какво да правя през живота си – напротив! Оттук нататък започва истинското усъвършенстване на живота, на всяко „парче” от неговия пъзел, което вече е налице пред мен, и върху което мога още да работя. Разгръщането на потенциала на живота в пълнота, както и справянето с неговите неизбежни изненади – това предстои, според мен, след като всички, или почти всички, парчета са налице... Живот и здраве...

Цена най-много в живота си онова, което е сбъдната мечта за мен – а именно - да имам дом, в който да се чувствам наистина уютно, спокойно и „у дома”; да имам човек до себе си, с когото да ме свързва взаимна обич и доверие и с когото да споделям всичко в живота си; и да имам дете – здраво и прекрасно като моя мил син Любомир! Имах нужда от тези условия, за да бъда докрай себе си, в живота си. А сега и този проект, този блог... Чрез него също съм себе си, и съм много благодарна, че тази идея дойде при мен и покрай нея се чувствам истински полезна на хората.

Благодаря, че познавам чувството да си изгубена душа... То навярно ме смири и ми напомни, че няма нищо по-важно от това да намеря Пътя, отново, и че няма значение какво правят другите. Не мога да ги съдя, защото съзнанието ми е заето с търсене... И имам съзнание за собствените си грешки. Ако нямах такива – нямаше да се изгубя, съвсем естествено и логично...

Благодаря за чувството, което имам понякога, че съм човек, благословен с дарба, защото чрез нея мога да помагам на други /изгубени/ да намерят Пътя, отново... Да намерят Извора и да утолят жаждата си.

Благодаря за това, че съм майка, за спомена, че мога и съм дала Живот, въпреки своето несъвършенство и въпреки съзнанието, че ще умра.

Благодаря, че познавам и чувството да си обичан човек, който може да обича също, защото самотата понякога е непосилна, вътре в душата, в съзнанието, в главата и сърцето на човек, и това да има с кой да споделиш Пътя, част от него или завръщането у Дома е безценно.

Благодаря, най-накрая, и за това, че имам Дом, в който да се връщам. И буквално, и метафорично.

P.S. Петте пръста на човешката ръка винаги стигат, за да изброим най-важното в живота си. Нали...

...И все пак, като че ли най-голяма благодарност чувствам за онова вътре в мен, вътре в нас, което е най-дълбокото, най-красивото... Копнежите, посоките и животът на Душата... Тази красота именно прави живота тук поносим..... И дори красив! Тук и сега...

*"Няма по-велика поезия в живота на човека от тази да може той да благодари."
– Петър Дънов*